

Izhaja vsakega 1. in 15. v mescu. — Naročnina znaša celoletno 25 Din, polletno 12 Din 50 para, četrtletno 6 Din, mesečno 3 Din. — Posamezna številka stane ----- 1 Din 50 para. -----

# ŽELEZNIČAR

Glasilo Saveza železničara Jugoslavije.

Upravištvu in uredništvu v Ljudskem domu, Maribor, Ruška cesta 7. — Dopisi morajo biti frankirani in podpisani. — Rokopisi se ne vračajo. — Reklamacije poštne ————— nine proste. —————

Št. 17.

Maribor, dne 1. decembra 1922.

Leto XIV.

## Spomenica

### državne konference od 5. novembra 1922 v Zagrebu.

Zastopniki železničarskega osobja cele države zbrani na konferenci dne 5. novembra 1922 z obžalovanjem ugotavljajo, da se njih gmotni položaj od prevrata sem nahaja v stalnem poslabšanju. Ako se pomisli, da je gmotno stanje v predvojnem času odgovarjalo takozvanemu eksistencnemu minimu, se vidi, da današnji poslabšani položaj pomeni absolutno nazadovanje v življenju in delu, kar vodi v sistematično ter brzo degeneracijo vsega železniškega osobja — v kolikor to osobje že ni zapustilo železnice ali pa zapušča železniško službo, pri čemur logično postaja železniški promet vedno slabši. Tudi pod pogojem, da so železniške proge, vozovni park in stroji v najboljšem stanju, ne more biti govora o dobrem prometu, ako železniška uprava vodi takšno politiko, ki z osobjem ne računa. Takšna politika ne more poseči povoljnih rezultatov. Ali ne le samo to, v mnogem je politika uprave celo naperjena proti osobju. Državna konferenca z obžalovanjem povdarja, da se od strani merodajnih faktorjev po prevratu ni nikoli postopalo z osobjem, kot bi se moralo postopati, ako naj se smatra i železničarje kot polnovredne državljane z ozirom na postoječe zakone, ki naj bi bili jamstvo državljskih svobodščin. Kot najelemenarnejše pravo, katero vsebuje državna ustava, je pravo državljanov, da se smejo združevati, to je organizirati, posebno še to pravo naglašajo, kar se tiče delavcev, da zamorejo isti potom organizacij doseči boljših delovnih pogojev. To pravo je tem večje, ker ustava določa, da je delovna sila pod zaščito države. Končno je to pravo delavcem zajamčeno tudi v zakonu o zaščiti delavcev. Poleg vsega tega je pravo železničarjev, da se smejo organizirati toliko časa zgolj formalno, dokler se njih organizacije tudi stvarno ne prizna.

Vloge, peticije, pritožbe in prošnje, ki se jih potom organizacije predlaga, ostajajo glas upižočega v puščavi. Na tri interpelacije, stavljene v narodni skupščini tekom zadnjih dveh let, za priznanje organizacije železničarjev, še ni odgovora, a pred dvema mesecema je g. prometni minister ustmeno izjavil, kakšni so bili razlogi, ki so vodili njegove podrejene, da ni so priznali organizacije železničarjev in kaj služi kot avtoritativni dokaz, da se organizacije ni priznavalo niti se jo priznava. Ker se takšno postopanje proti železničarski organizaciji ne more dovesti v sklad z ustavo, niti z zakonom o zaščiti delavcev, konferenca železničarjev odločno protestira proti teptanju postojećih zakonov. Konferenca zahteva priznanje železničarske organizacije in striktno izvajanje ustave in zakona o zaščiti delavcev tudi z ozirom na železniške delavce ter nastavljenice. Konferenca pozivlja vse železničarje, da se organizirajo ter vodijo sistematično legalno borbo, da se neha praksa teptanja zakonske zaščite delavcev ter omogoči legalno zaščito svojih ekonomskih interesov. Konferenca z obžalovanjem konstatira, da se pri železnicah ne izvaja zakon o zaščiti delavcev; da naredba ministra saobračaja o »socialno-humanitarnem in o zavarovanju državnega prometnega osobja jaza slučaj nezgode ter bolezni« ni v skladu z zakonom o zavarovanju delavcev in je na škodo materialnih pravic, ker se ne daje osobju vpliva na zavarovanje in končno, da zakon o inšpekciji dela na železnicah ni še izveden. Konferenca protestira proti teptanju zakonov, kakor tudi proti temu, da se položaj železničarjev regulira namesto z zakonom, z naredbami (katere teptajo same zakone) in ki za železničarje ne nudijo zajamčenih pravic, ker jih zamorejo vsak dan spreminjati.

Praksa osebnih naredb je praksa despotije, ki se ne more spraviti v sklad z demokracijo, katere zahteva, da se o nikomur ne odloča brez njega samega. Konferenca zahteva prakso demokracije v javnem življenju tudi za železničarsko osobje. Nepri-

znavanje železničarske organizacije je identično z omalovaževanjem in brezbrigo za železničarsko osobje sploh, kar ima za posledico, da s strani ministrstva za promet kot delodajalca toliko želj in prošenj železničarskega osobja ostane prezrtih in neodgovorjenih. Radi tega je položaj železničarskega osobja postal neznosen ter slabši kot vsega ostalega delavstva v državi, to še posebno z ozirom na kompliciranost ter nevarnost železniške službe. Toliko liberalnih odredb pragmatike je ostalo le mrtva črka, ali pa je potom naredb spremenjenih, ne da bi se oziralo na želje in proteste železničarskega osobja. Tako so železničarskem osobju poleg absolutno zmanjšanih plač vsled večje draginje, oziroma zmanjšanja denarne vrednosti.

Zmanjšane plače tudi v višini že devalviranih denarnih edinic, s tem je tangirano njih pravo na pokojnino, odvzeta stanarina, vozne ugodnosti za se in družino in prevoz življenjskih potrebščin ne izvajajo se obveznosti o podelitvi službene obleke, delovni čas je podaljšan in način dela poslabšan itd. Najslabše je to, da je na ta način ubito pri osobju vsakršno zaupanje v pravičnost, ker se mu ne dovoli ničesar novega in dobrega, pač pa se teptajo s pragmatiko zajamčena prava, katere je osobje že davno pridobilo, kar pomeni brezobzirno žalitev. Za vse to so v stanu podati nešteto primerov. Povodom tega vsega so organizacije podvzele korake, ali vedno brezuspešno, ker se nanje ni nikoli oziralo. Ni optrebno povdariti, da tak položaj in postopanje na eni strani vse globlje materialno propadanje, na drugi pa principijelno zavračanje merodajnih, da se o potrebah ter zahtevah osobja, tuid samo pogaja, vstvarja med železničarskim osobjem vseh kategorij velikansko nerazpoloženje v celi državi, ker se smatra neopravičeno zapostavljeno.

Smatrajoč za svojo dolžnost, da tolmačimo ter izražamo optrebo ter razpoloženje vsega železniškega osobja, imamo čast vas zaprositi, da bi vaš veliki upliv uporabili v korist upravičene stvari železničarjev, da bi se v duhu ustave ter zakona o zaščiti delavcev in o zavarovanju delavcev, o inšpekciji dela za železniško osobje ustvarili boljši življenjski in delovni pogoj. Konferenca smatra kot najnujnejše potrebo sledeče:

#### 1. Povišanje plač in mezd:

a) Da se odpravi dosedanjih pet draginskih razredov in plače uvrste v celi državi samo v dva draginska razreda, kot je že potom svoječasne pismene vloge potom podpisane organizacije predlagano.

b) Stanarina, ki jo prejemajo železničarji na teritoriju prejšnje Srbije ter Črne gore, naj se podeli železničarjem tudi v ostalih pokrajinah in to za ves čas nazaj.

c) Da se od plače železničarskega osobja ne odtrgavajo nikakršni odbitki, ki se na osnovi zakona ne bi odvezemali vsem ostalim delavcem ter uslužbencem v državi; radi tega naj se ukine naredba o nepodelitvi družinskih draginskih doklad za one, ki plačajo 5 ali 10 Din zemljiškega davka.

d) Delavskemu osobju naj se zviša draginska doklada od 3 na 5 Din, kakor nastavljenemu osobju.

e) Kategorije delavcev označene z »lahko« ter »težko« službo naj se preiščejo ter pravično določijo, da bi progovni delavci in ostali delavci, ki opravljajo v resnici težko službo, bili pravično odškodovani in ne bi bili plačani kot »lahki« delavci, namreč to kot tako odgovarja njih stvarnem delu.

f) Da se regulira delovni čas v duhu zakona o zaščiti delavcev za vse osobje, da se ponočno ter čezurno delo primerno odškoduje.

g) Kilometražna ter urnina naj se sporazumno z prizadetim osobjem regulira.

Povdarjajoč zgoraj navedeno kot prvo, konferenca železničarjev naglašajo to vsled tega:

1. Ker je uverjena, da so vse te zahteve lahko izvedljive ter brzo izvršljive, ne da bi morale iti preko zakonodajnega odbora in narodne skupščine, ker je zato dana možnost v postojećih zakonih in so potrebne samo nove ali izpremenitev že obstoječih naredb.

2. Ker je krušno vprašanje za železničarje danes najvažnejše, ker oni dobesedno stradajo. Po odobrenju zgoraj navedenih točk, ki se osobju kolikor toliko ustreglo, ako bi se vsem kategorijam dovolilo primerno zvišanje sedanjih prejemkov, če tudi še vedno to ne bi odgovarjalo njih stvarnim potrebam. Ob enem bi osobje imelo zaupanje, da je vsaj dobre volje, da se mu hoče ustreči ter se išče za to potrebna sredstva. Ob enem z zgoraj navedenimi zahtevami je potrebno:

a) Nujne nabave obleke ali pa primerne odškodnine v denarju, da si osobje zamore najpotrebnejše nabaviti, dokler ni še zima nastopila.

b) Vprašanje železničarskih stanovanj. Z enim ter drugim bi se železničarjem odpomoglo, da bi se jih obvarovalo pred največjo bedo, katere jim sicer preti z nastopajočo zimo.

#### III. a) Zakon o zaščiti delavcev.

b) Zakon o zavarovanju delavcev in

c) zakon o inšpekciji dela, da se jih raztegne tudi na železničarsko osobje, ker se na isto tudi nanaša in se zahteva, da država kot delodajalec stopi na čelo zakonske zaščite delavcev in s tem namesto da tepta ter sabotira, izvaja zakonsko zaščito delavcev v celi državi.

IV. V zvezi z uradniško pragmatiko, ki se ravnokar nahaja v zakonodajnem odboru, predlaga konferenca, naj bi se ob enem vzela v pretres tudi železničarska pragmatika, k sodelovanju naj bi se razven zastopnikov prometnega ministrstva pripustilo tudi zastopnike železničarskih organizacij, kakor je to slučaj pri uradniški pragmatiki, pri kateri sodelujejo zastopniki uradniške organizacije, ki se udeležuje celo sej zakonodajnega odbora. Upravi Saveza železničarjev Jugoslavije se nalaga, da to resolucijo predloži: Kraljevski vladi, g. ministrskemu predsedniku, g. ministru za socialno politiko, g. finančnemu ministru, vsem poslanskim klubom narodne skupščine, vsem delavskim, trgovskim in industrijskim zbornicam v državi; njih odgovore naj dostavi javno vsem železničarjem in prevzame inicijativo za akcijo, da se potrebam ter zahtevam železničarjev čim prej ugodi.

## Državna konferenca Saveza železničarjev Jugoslavije.

Dne 5. novembra se je vršila v Zagrebu državna konferenca našega Saveza, ki je jasno pokazala, da ni zamrlo zanimanje železničarjev za svoj lasten interes, marveč nasprotno — zanimanje je mnogo večje, kot se to na zunaj kaže. Ta konferenca je podala dokaz, da železničarji hočejo živeti življenje vredno človeka, nikakor pa ne življenje — sužnja. Poleg velikega števila sodrugov iz Zagreba samega in njegove okolice je bilo na konferenci zastopanih 40 podružnic z 56 delegati iz vseh pokrajin Jugoslavije. Nekatere podružnice niso bile zastopane, ker, kakor smo naknadno obveščeni, niso dotični odposlanci dobili potrebnega dopusta. Poslali pa so brzojavne pozdrave konferenci z izjavo, da se pridružujejo vsem sklepom, ki jih sprejme konferenca. Kot zastopnik socialističnega parlamentarnega kluba je prisostoval konferenci sodrug Golouh. Konferenca je začela svoje delo nekoliko po 9 uri. Konferenco je otvoril sodrug predsednik Plesnik, ki je razložil pomen iste. Po izvršenju verifikacije došlih delegatov, je dobil prvi besedo centralni tajnik sodrug Bogdan Krekič.

Sodrug Krekič je v svojem obširnem govoru obrazložil sedanj položaj železničarjev, kakor tudi



težave, v katerih se nahaja organizacija, ki dela na to, da se ta položaj popravi. Država kot delodajalec železniških delavcev ter nameščencev v bistvu z istimi ne postopa kot z ljudmi. Plače železniškega osebja so daleč zaostale od onih, ki bi bile potrebne za najnujnejše vsakdanje potrebe. Povišanja, ki so jih bili železničarji po vojni deležni, niso bila zadostna, da bi bila le približno izravnala predvojne dohodke, a o kakšnem eksistenčnem minimumu pa sploh ni govora. Zadnje povišanje se je izvedlo v takšni obliki, da je vrednost istega že v naprej bila izigrana. Pri podelitvi teh povišanj, ki so rezultat samo našega boja, se je šlo v glavnem za tem, da se ta povišanja čim bolj zmanjša ali pa če bi se vendar moralo več izdati, tedaj naj bo število onih ki bi naj dobili čim manjše. Ob tej priliki je bilo določeno pet draginskih razredov, če tudi je draginja povsod enaka. Razven tega se je razdelilo železničarje na pet kategorij po službenih letih in končno se je našlo nekaj po vsem novega in to je res pravi patent naše vlade, ki deli delavce na »lahke« in »težke«, torej z lahko in težko službo. In če se je tudi na eni strani nekaj dalo, se je takoj skušalo na drugi strani odvzeti. Odvzeta je stanarina, odvzete so vozne ugodnosti, obleka, odvzemajo se draginske doklade za družine, tistim ki plačujejo več kot 5 Din zemljiškega davka. Vse to je dokaz žalostnega ter nečloveškega postopanja države napram svojim delavcem ter nameščencem. Nič bolj ne stoji z moralnimi pravicami. Položaj železničarjev se regulira z raznimi naredbami, katere so mnogokrat v nasprotju s službeno pragmatiko. Usoda železničarjev je v rokah posameznih nesposobnih birokratov v ministrstvu ter direktorijah. Železničarji so brez vsake zakonske zaščite. Nad njimi se izvršuje roparstvo ministrov in ravnateljev. Ostrina zakona o zaščiti države je naperjena proti železničarjem in daje razmaha samovolji železniškega delodajalca.

Jamstvo zakona na pravo organiziranja se tepa. Osemurni delovni čas je bajka za železnico; država v svojih podjetjih sili uslužbenstvo na 12, 16 in 24 urno delo. Za izvedbo zakonskih določil o inspekciji dela ni država v lastnih podjetjih storila ničesar. Zavarovalni zakon za slučaj bolezni in ponesrečenja je pri državnih prometnih ustanovah škandalozno izigran itd.

Da je do takih razmer na železnicah v obče moglo priti, so v veliki meri železničarji sami krivi, ker so neorganizirani. Dokler ne bodo železničarji sami uvideli potrebo boja, bodo takšne razmere obstojale naprej.

Ta današnja konferenca mora dati novega polleta v uvrščanju organizacije, da se ustvarijo pogoji za uspešno borbo proti takšnemu drakoničnemu postopanju, kakor je na železnicah v navadi. Ob sklepu svojega poročila predlaga poročevalec resolucijo, ki jo prinašamo na drugem mestu. Po uvodnem referatu se je vršila razprava, ki je bila res na višini.

Sodr. Krištof (Pragersko) obširno govori o razmerah na južni železnici. Tudi tu je položaj popolnoma sličen onemu na državnih železnicah. V marsičem je postopanje pri južni železnici še slabše. Navaja nekoliko slučajev odvzemanja draginskih doklad onim železničarjem, ki jim brezpogojno pripadajo. V resoluciji, ki jo uprava predlaga, je rečeno približno vse, kar je treba omeniti. Radi informacije čita resolucijo svoje podružnice, ki je bila sprejeta pred njegovim odhodom na konferenco.

Hočevar (Dugoselo). Z resolucijo se strinja v celoti. Res je, da so takšnim razmeram, kakor so sedaj na železnici, krivi železničarji največ sami, ker niso organizirani. Pogoj za izboljšanje je močna organizacija. Poziva upravo Saveza, da v bodoče posveti večjo pažnjo agitaciji v pokrajinah. Poziva vse sodruge, da se v tem pravcu žrtvujejo.

Elijaš (Suhopolje) se strinja s predloženo resolucijo. Poleg povišanja plač, brez katerih so železničarji obsojeni na glad, je treba tudi skrbeti za to, da dobe železničarji njim pripadajočo obleko.

Dornik (Ormož) se strinja z resolucijo, ker vsebuje vse, kar železničarji najbolj potrebujejo a tudi jasno kaže pot, po kateri je treba iti, če se hoče razmere železničarjev v resnici izboljšati. Pri zadnjem povišanju draginskih doklad se je izigralo najbolj progovne delavce, katere se je, samo, da se jim čim manj da, uvrstilo brez izjeme v delavce z »lahko« službo, če tudi je njih delo najtežje. Kritizira samovoljno postopanje povodom izplačevanja delavcev, ki bi naj bilo redno vsakega zadnjega v

mescu, pa se vrši neredno, večkrat z deset ali večdnevno zamudo. Da so delavci radi nestalnosti današnje valute večkrat oškodovani, na to se ne ozira. Treba bo od merodajnih faktorjev zahtevati, da tozadevno napravijo red in da se izplačevanje vrši pravočasno. Razven tega se mora zahtevati, da bo vsak železničar poučen o vsebini »Službenega lista« da se na ta način preprečijo mnoge zlorabe, ki gredo na škodo osebja, kar delajo posamezni predpostavljeni.

Straunik (Ljubljana). Postopanje ministrstva ter poedinih ravnateljstev, je pod vsako kritiko. Osebuje se odvzemajo že pridobljene pravice kjer se le morejo. Dopusti, ki so nam s pragmatiko zajamčeni in pozneje s začasnim pravilnikom potrjeni, se nam ne dovoljujejo. Obleke, ki nam jih je ravnateljstvo že lani obljubilo, še danes nismo prejeli. Zima je pred durmi, a ravnateljstvo molči. Masa železničarjev še vedno stanuje v vagonih in tako propada.

Rak (Čaprag). Krivice, ki se gode sodrugom po drugih krajih, se gode tudi nam. Ko bi jih mi hoteli naštevati, ne bi konference tri dni mogli zaključiti. Rešitev železničarjev je samo v čvrsti organizaciji.

Rozman (Ptuj). Z resolucijo, v kateri je celoten naš položaj obširno orisan, se strinjam. Da je do tako slabih razmer priti moglo, je kriva naša neorganiziranost. Naša neorganiziranost omogoča n. pr. ravnateljstvu južne železnice, da mnoge svoje obveznosti ter obljube, ki jih je dalo osebuje, ne izvršuje. Tako se je n. pr. na nakazilo novih delovnih oblek delavniškemu osebuje enostavno pozabilo. Progovni čuvaji niso že od predvojnega časa dobili kožuhov, ki jim pripadajo, kakor tudi ne ostalih stvari. Pomožnim čuvajem pritiče čepica in kožuh, toda dobil ni nobeden ničesar. In tako gre naprej brez upa na boljše. Vso pažnjo je treba posvetiti čvrščenju organizacije po vseh podružnicah in vseh pokrajinah. Da se učvrstitev organizacije v praksi omogoči, predlaga, da se za gornji del Štajerskega poleg hrvatskega in slovenskega lista izda tudi nemški. To pa radi tega, ker je tam še vedno precejšen del železničarjev, ki slovenščine ne razume, vendar pa bi radi bili o delovanju organizacije poučeni.

Ravnik (Ljubljana). Obširno razlaga pomanjkljivosti ter sabotažo pri zavarovanju proti bolezni in nezgodam. Novi zakon je v mnogem slabši od onega, ki je preje veljal za Slovenijo. Poprej je čas bolezni trajal do enega leta, medtem ko po novem zakonu ima delavec le pravico do zdravljenja ter hranarine samo za pol leta. V kolikor nudi zakon dobrega, se ne izvaja, to pa vsled tega, ker v ustanovah ni izvoljenih ravnateljstev. Ta okolnost daje možnost ravnateljstvu južne železnice, da pri zavarovanju postopa čisto svojevoljno na škodo velike večine zavarovanih. Uprava Saveza naj dela na to, da pride v teh institucijah čim prej do volitev. Z resolucijo se strinja, da se pa merodajne faktorje prisili, da izpolnijo predložene zahteve, je edina pot trdna organizacija.

Mirosavljevič (Indijja). Vse kar bi imel pripomniti je zapopadeno v resoluciji. Sedanje stanje železniškega osebja se ne bo moglo več držati, ker je uničujoče tako za železničarje, kakor za promet. Brez zadovoljnih železničarjev ni rednega prometa. Za merodajne faktorje je večletna skušnja ostala brez učinka, zato oni o zadovoljstvu železničarjev sploh ne razmišljajo. Odgovorne faktorje še bo edino z močno organizacijo moglo prisiliti, da bodo začeli železničarje upoštevati. Močno organizacijo po bodo šele železničarji takrat predstavljali, kadar bodo v absolutni večini ter v eni edinstveni organizaciji. Na področju prog v Sremu so železničarji kompaktno v Savezu. Toda samo ta moč ni velikega pomena. Dolžnost sodrugov v ostalih podružnicah je, da tudi oni v svojem področju delajo na to, da vstvarijo tako kompaktnost. Vsak član, vsaka podružnica in pokrajina naj skrbi za ojačenje svojih vrst. Po strnjenju naših sil, bomo v našem boju vspevali ter zmagovali.

Baraga (Brežice). Govori se o potrebi jačenja organizacije. Uverjen je, da bo organizacija v borbi zmagovita tedaj, ako bo prežeta z duhom socializma ter stala na socialističnem razrednem stališču. Organizacija železničarjev v bivši Avstriji in tudi danes strogo zastopa to stališče v svojih bojih, pa je zato uspevala prej, kakor danes. Princip razrednega boja je treba med železničarji popularizirati. Pri nas se vsiljujejo med železničarje razni sumljivi tipi, ki železničarjem obljubujejo hribe in doline, ali nikoli ničesar ne dosežejo. Ker niso železni-

čarji dovolj razredno zavedni, so mnogi tem trikom nasledli. Ko so ti tipi svoji osebni ambiciji zadostili, so pustili železničarje na cedilu. Ta okolnost je vzrok, da so mnogi železničarji pasivni ter se ne brigajo za nobeno organizacijo, le mizeren položaj jih zopet žene v organizacijo. Vendar je potrebno delati med neorganiziranimi, da se organizirajo v organizaciji, ki zastopa koristi celokupnosti. Z delom je treba pričeti takoj, ker se prav tisti tipi, ki so jih prevarili prvič, zopet pojavljajo. Rešitev železničarjev od popolne propasti je samo v močni razredno bojni organizaciji.

Krištof (Pragersko). Podpisujem vse kar so sodruzi z ozirom na jačenje organizacije povdarjali. To stališče je tudi v naši resoluciji izraženo. Hočem naglasiti potrebo, da se vzame one delavce v zaščito, katerim se vsled tega, ker plačujejo pet dinarjev davka, odjemlje draginska doklada za družino. Kolikor sem poučen, se ima samo tistim vzeti družinsko doklado, ki plačujejo več kot 10 dinarjev neposrednega davka. Pri nas se odjema enim in drugim, mnogokrat pa se sploh ne ozira na naredbo, marveč delajo razni načelniki ter drugi nadziralci po lastni volji. Proti takšnemu postopanju naj se pod vzamejo takoj energični koraki.

Krekič (Zagreb). Prosi vse sodruge, naj bi vse takšne slučaje, kjer se jim zdi, da se godi krivica posameznim železničarjem, naznanili takoj centrali, da se na ta način podvzamejo potrebni koraki.

Schubert (Belišče). Razmere na slavonsko-podravski železnici se v ničemer ne razlikujejo od ostalih železnic, najbrž pa so v marsičem še slabše. Krivdo za takšno stanje nosi ravnateljstvo, ki se za osebje ne briga, velik del krivde pa nosijo železničarji, ker so na organizacijo pozabili. To svojo težko pogreško je osebje uvidelo in organizacija se je ponovno ojačila. Upamo zelo, da bo organizacija v kratkem času dosegla tisto silo in bojevitost, ki jo je imela preje. Da se materialno in moralno stanje beličanskih železničarjev izboljša, bi bilo potrebno v najkrajšem času podvzeti akcijo: 1. da se draginske doklade zenačijo ter povišajo v enaki izmeri, odgovarjajoče draginji v tistih krajih; 2. da se osebuje čim prej podeli pripadajoča obleka in da se roki skrajšajo; 3. ako se ne more dati obleke, naj se izplača odškodnino v denarju, da si bo moglo osebje samo obleko nabaviti. 4. da se čim prej reši vprašanje bolniške blagajne, ki je danes v rokah podjetja; 5. da se uredi vprašanje pragmatike, t. j. zahteva se, da naj bo pragmatika takšna, kakor za ostale državne železnice.

Simič (Belišče). Poleg onega kar je navedel predgovornik, bi imelo tudi strojno osebje še marsikakšno pritožbo. Z ozirom na predstoječo zimo, je naša najvažnejša zahteva, da se nam čim prej podelijo zimske suknje, obleke in čevlji. Ako se nam ne more dati v naravi, naj se nam da denarna sredstva, da si bomo potrebno mogli nabaviti sami. Poskrbeli bomo, da se organizacija učvrsti, ker vemo, da je močna organizacija edini predpogoj, da v našem upravičenem boju zmagamo.

Golouh, narodni poslanec: Obširno pojasnjuje težave, s katerimi se socialistični parlamentarni klub v svojem boju za izboljšanje delavskih razmer v državi, v vladi in narodni skupščini mora boriti. Posebno proti delavcem v državnih podjetjih se najbolj reakcionarno nastopa. Da se za delavstvo ne more v narodni skupščini doseči večjih uspehov, je vzrok ta, da je število socialističnih poslancev nasproti buržuaznim zelo majhno, lahko rečemo neznatno. Buržuazija je tam v absolutni premoči in ona je proti zahtevam, ki jih stavijo delavci iz državnih podjetij ter proti takim zahtevam vedno enotno nastopa. Parlamentarni klub bo storil vse, kar je v njegovi moči, da se stavljene zahteve sprejmejo. Uspeh bo pa le takrat, kadar bodo železničarji kot organizirana sila stali za svojimi zahtevami. Jamstvo za uspeh je samo v močni organizaciji. Pozivlje sodruge, da vztrajno delajo na jačenju organizacije, socialistični poslanski klub bo vedno stal na braniku za interese tlačenih železničarjev.

Nachtigal (Maribor). Poroča, da je v času, ko se je konferenca nadaljevala prisostvoval velikemu shodu železničarjev, ki so ga sklicali zagrebški železničarji. Shod je bil javen in je sklenil, da se vsi železničarji morajo organizirati v eni organizaciji. Shod je za naš Savez izpadel sijajno. Z resolucijo, ki se na današnji konferenci razpravlja, se shod strinja v celoti. Če vsak član organizacije za dosego stavljenih zahtev storil svojo dolnost je uspeh zagotovljen. Treba je iskati možnost skupnega dela z vse-



mi ostalimi korporacijami, katerim je zboljšanje materialnih razmer ravnotako pri srcu. Vse one, ki ne bi iz kakršnegakoli razloga hoteli v to borbo, se mora pred železničarji razkrinkati. Misli, da bi s predležečo, resolucijo, predno se jo odpošlje na merodajna mesta, bilo treba seznaniti vse člane, da potom shodov vseh podružnic, stavijo svoje eventualne dodatke. To postopanje bi bilo koristno tudi radi tega, ker bi na ta način aktivnost članov za ucvrstitev organizacije bila večja.

**Krekič** (Zagreb): S predlogom sodruga Nachtigala se strinjam in je v interesu članov, da ga konferenca sprejme.

**Plesnik** (Sarajevo): vpraša konferenco, če sprejme resolucijo v načelu in da se takoj v prepisu odpošlje vsem podružnicam, da se z njo seznanijo vsi člani in da stavijo eventualne predloge. Ti predlogi da se najpozneje v teku 8 dni odpošljejo centrali. Konferenca stavljen predloge soglasno sprejme. S tem je konferenca v glavnem izčrpala svoj dnevni red in je z apelom predsednika na vse delegate, da požrtvovalno nadaljujejo začeto delo v organiziranju železničarjev, bila zaključena.

## Laž ima kratke noge.

Gospod Marcel Žorga se je razkoračil in svoja usta raztegnil do ušes; on in njegovi agenti so se z vso vneto poprijeli stare obrti: blati ter obrekovati posamezne sodruge, ki delujejo v Savezu, posebno pa sodruga Krekiča. Ljudje, ki žive od 21 točk, se poslužujejo že od vsega začetka klerikalne taktike, češ udaril bom pastirja in ovce se bodo razkropile. Žorga in Baznik sta mislila če kompromitiramo Krekiča, bo Saveza konec! Toda bog že ve, zakaj kozi ne da dolgega repa. Gospodje »Nedovisni« so že dolgo pripovedovali vsakomur, kdor jih je hotel poslušati, da ne kaj vedo in imajo »zanesljive dokaze«. Povodom sklicanja državne konference 5. novembra je centralna uprava obenem povabila gg. Marcela Žorga in Baznika, da se potrudita v Zagreb in tam »razkrinkata« sodruga Krekiča pred delegati cele Jugoslavije, da povesta vse kar vesta o sodrugih, katere tajno in vsestransko napadata in blatita. V vabilu je bila opomba, da ako se »Nedovisni« ne odzovejo, se bodo smatrali kot navadni obrekovalci. No, g. Žorga ni več vedel kod in kam, pa je prišel. V prisotnosti velike konference, cveta železničarskega pokreta iz cele države, je moral gospod Žorga govoriti, kakor govore kronske priče v velikih procesih. In Žorga se je tudi primerno pripravil, da prinese tiste strahovite »tajnosti«. Dvorana, nabito polna delegatov, je z največjo napetostjo gledala v g. Žorga, ki je prišel oborožen s celo pestjo protokolov, referatov ter — resolucij.

Gotovo je mož pričakoval na uspeh, ker si je za ta slučaj pripravil par resolucij, ki bi naj jih bil zbor sprejel in se tako pretvoril v »Neodvisno centralo«. Gospod Žorga je najprej napravil dolg »uvod«, ki je sam trajal pol ure. Predsedništvo je namreč pozvalo sodruge, naj se vzdrže vsakršnega medklica, da se ne bo mogel govornik pritožiti, da se ga moti nalašč in tako ovira. Konferenca se je sicer težko zadrževala z ozirom na Žorgov jajčji ples ter nestrpno čakala, kedaj pridejo tisti veliki kanoni in tako se je moralo ponovno g. Žorga opominjati, da naj končno pride s konkretnimi stvarmi, da konferenca sliši to kar je imel Žorga za povedati. Ali g. Marcel govori in govori, težko mu je šla beseda. Enkrat je šel v Moskovo, pa v Amsterdam, pa do Scheidemanna, ki je izdal proletarijat ob začetku svetovne vojne. Govoril je, da mu je pot curljal in se je popreje spomnil vseh »socialpatrijotov«, od A. Kristana do Kopača in po ponovnem opominjanju, češ da z vsemi temi nima sedaj nič opraviti in naj pride k stvari, je po dolgih ovinkih prišel g. Žorga do — velikanskih razkritij: kako je sodrug Krekič ob času generalne stavke želeničarje v Bosni izdal! Očitke, da se je štrajk v Bosni predčasno končal, je sodrug Krekič takoj na licu mesta ne le ovrگل, marveč z dokumenti dokazal, da je bila ravno v Bosni borba mnogo hujša kakor po ostalih pokrajinah, ker je tam oblast neuko kmečko ljudstvo nahujskala na železničarje, ki so jih preganjali po gozdu in po selu, kakor nikjer drugod. Po 30 km daleč so sodrugi morali bežati, da so si oteli golo življenje. In vendar so vzdržali — ne tako tisti slavni ljubljanski »centralni« štrajkovni odbor, ki je bil za 9 ključavnicami skrit. Sodrugi so začudeno vprašali g. Marcela, če nima ničesar drugega. Toda Žorga se je zibal in guncal ter se končno smejal

sam svoji neumnosti. Kar se resolucije tiče, so sodrugi bili mneja, da je odveč ter da je ni treba čitati na konferenci. Toda Žorgi se je zdelo škoda zamuditi priliko, da bi pred toliko velikim zborom ne prečital svojega produkta, ki pride potem v moskovski arhiv. Resolucija je namreč kulminirala v tem, da se mora nekaj glav »odžagati« in Savez mora iz amsterdamske v moskovsko »rdečo« internacionalo.

Kakor smo že rekli: Žorga ni imel poguma odprto in naravnost govoriti, marveč je jecjal tako po ovinkih, kakor imajo naši Moskoviti navado, kadar obrekujejo, pa jim manjka dokazov. Mi smo veseli, da je g. Marcel prišel. S tem si je sam zavezal usta kot agent, ki med železničarje zanaša zmedo, ko jih Savez skuša organizirati za borbo. Gospod Žorga je bil na konferenci predmet zasmeha in pomilovanja. Pomilovanja tedaj, ko mu je sodrug Krekič odgovarjal na klevete ter ga pokazal vsem navzočim v njegovi pravi barvi. Mož je bil bled in prepaden tako, da se je zares moral človeku smiliti. Obenem pa je bil tudi smešen, ko je imel pri vsej svoji revščini poguma priti pred tako množico obraženega proletariata, v veri, da jih bo tako lahko postavil na glavo, kakor postavlja svoje »neodvisne backe«. Vse sodruge v pokrajini prosimo, da nam takoj vsakega naznanijo, ki bi kakršnekoli klevete raznašal, da mu nudimo priliko priti z dokazi na dan, kakor smo jo tudi g. Žorgi. Gospoda »nevtalci« se morajo sami udušiti v smradljivih plinih, katere so za nas pripravili. Žorga je dobil svojo dozo, ali tudi vse ostale bomo nagnali. Vse kar so omazali, bodo morali sami polizati z obrestmi vred!

## Enotna organizacija in enotno razporejenje.

Položaj železničarjev je slab. Od dneva do dneva slabši. Že četrto leto je tako. Vsa pričakovanja da bo boljše, so ostala pričakovanja. Vse obljube so bile — laž! Železničarji so razočarani. Železničarji so proti temu zlu revoltirali. To je bilo že takrat, ko je bilo gibanje še v povelju in je kurz začel daviti »Protokol sporazuma«. Železničarji so leta 1920 vsi kot en mož stopili v generalno stavko v celi državi. To je bila prva borba železničarjev, kjer so pokazali, da so nezlomljivi, kadar so složni. Ne pozivi na mobilizacijo, prvi in drugi, ne preganjanja od strani orožnikov, policiji, vojaštva in biričev, ne zapiranja, ne batinanja, ne trpinčenje in ne ubijanje posameznih naših sodrugov ni omajalo železničarjev, da ne bi do konca vztrajali v svoji borbi. Zavedali so se, da gre za pravično stvar in vedeli so, da so složni in zato nezlomljivi. Proletariat celega sveta se je divil herojski borbi naših železničarjev. Mi smo zmagali. Štrajk je bil končan potom pogajanj med organizacijo in ministrstvom in to še le tedaj, ko je ministrstvo dalo jamstvo, da bo ugodilo upravičenim zahtevam. Mi smo v stavki uspeli, ker so se vršila pogajanja navzlic temu, da je ministrstvo stalo na stališču, da se prej ne pogaja, dokler se železničarji ne povrnejo na delo.

Železničarji se niso vrnili. Na delo niso šli radi tega, ker je organizacija objavila, da stavka še ni končana vsled tega, ker se niso še dosegle nobene garancije za zboljšanje. Organizacija je imela takšno avtoriteto, da je njena beseda bila važnejša od vseh pretenj, zapeljevanj in preganjanj železničarjev od strani nasprotnika. Neomajno držanje železničarjev v organizaciji je prisililo prometnega ministra, da je priznal organizacijo, ter da se je z njo pogajal, če je hotel, da se železničarji vrnejo na delo. In še le ko je dal jamstvo organizaciji, šele takrat so se železničarji povrnil na delo. Kdor se ne drži pogodb, tega se imenuje lažnika in sleparja. Ministrstvo saobračaja je bilo eno in drugo. Ono ni držalo obveznosti, ki jih je dalo organizaciji. Takoj jih je poteptalo. A razven tega so na eni strani začeli s preganjanji, z druge pa so sejali med železničarje seme razdora, da jim razbijejo enotno organizacijo ter razrušijo vez solidarnosti. Oni so to storili radi tega, ker bi sicer železničarji še nadalje predstavljali staro moč in bi tako vlado lahko prisilili, da bi morala izpolnjevati svoje obveznosti. Ker pa se je vlada tega bala, zato se je vrgla na delo za razbijanje železničarske organizacije. Vladi se je to posrečilo.

Iz velike in močne organizacije je ustvarila veliko majhnih organizacij. A razven tega je mnogo železničarjev prenehalo sodelovati. Ko je končno prišlo do tega, da so železničarji zapustili organizacijo ter se začeli med seboj prepirati, tedaj orga-

nizacija ni imela več potrebne avtoritete, da bi mogla prisiliti ministrstvo, da izpolni obveznosti, ki jih je dalo pred zaključkom generalne stavke. Kratiti in teptati so se pričele že davno pridobljene pravice, vse dane obveznosti in poleg tega so začela še strašna preganjanja posameznih železničarjev. Vse to so zakrivali železničarji sami, ker so zapustili svojo organizacijo ter s tem omogočili, da z njimi minister ali ravnatelj dela kar hoče.

Železničarji vse to bridko in težko na lastnem hrbtu občutijo. Zato se sliši iz vseh ust in od vseh strani: hočemo enotno organizacijo na podlagi razrednega boja. Ne narodne, ne klerikalne, ne partizanske, marveč razredno organizacijo hočemo, da se bomo mogli boriti za svoje pravice, za življenje, ker se ne pustimo več teptati. To razpoloženje se je občutilo tudi na shodu dne 5. novembra, katerega so sklicali ljudje izven našega Saveza iz takozvane »nacionalne« organizacije. Na tem shodu je bil jasen borbeni ton pri vseh železničarjih in je bil izvoljen odbor, ki ima nalogo, da stopi z našim Savezom v stik radi organiziranja vseh železničarjev.

Med tem moramo obžalovati, da ta odbor do tega trenutka ni storil niti koraka, da bi dobljeno nalogo izvršil, ki jo je dobil 5. novembra. Ko se torej vidi, kako dragocen je čas, prevladuje mnenje, da je takšno zavlačevanje, kot nalašč da izzove pri samih nacionalcih nerazpoloženje proti omenjenemu odboru. Da-li bo ta odbor storil pozneje kakšne korake in kakšni obliki, ne vemo; ali po sedanjem zavlačevanju bi se dalo sklepati, da niso niti »nacionalci« niti »zvezarji« razpoloženi za resno akcijo, za borbo železničarjev, ampak da samo frazarijo o »entni organizaciji«, med tem ko jim manjka poguma in volje ter razpoloženja, da bi potom enotne organizacije mogli stopiti v skupno borbo. Zato se boje Saveza, kakor vrag križa. To je treba povedati. Mi bi se radi prepričali, da ni tako. Še-le tedaj, ko bomo o nasprotnem prepričani, bo boljše za železničarje. Navedli smo to radi tega, da bo zvedela širša javnost železničarjev, tako tudi sodrugi poštarji, vsa stran pota in pot, ki vodi k cilju. Le potom boja pridemo do svojih pravic!

## Nož v hrbet!

Neka brzobjavka od 5. novembra prinaša sledečo novico: »V ponedeljek, dne 6. novembra ob 9. uri predpoldan se bo vršila v prometnem ministrstvu konferenca, na kateri se bo pretresal projekt novega zakona za uslužbence prometnih ustanov. Ministrstvo saobračaja je ukazalo vsem ravnateljstvom državnih železnic naše države, da na to konferenco odpošljejo po enega uradnika in poduradnika kot svoje delegate pravočasno v Beograd, da prisostvujejo konferenci.«

Takoj, ko je zato zvedela uprava Saveza, je brzobjavnim potom preko Delavske zbornice in Glavnega Radniškega Saveza za Jugoslavijo vložila energičen protest na ministrstvo, ki na tak nemoralen način pripravlja železničarsko pragmatiko, ker se hoče dokazati, da na pragmatiki sodelujejo tudi železničarji, kar pa v resnici ni res. Ministrstvo je izdelalo približno takšen surogat pragmatike, kot sta že prejšnja dva bila, pred katerim bo lahko solnce zatemnelo. Pa tudi za ta surogat ne bi rada vlada nosila odgovornosti, marveč bi hotela zvrniti odgovornost na »železničarje«, češ, saj so oni sami sodelovali, ker štejeta po en uradnik in poduradnik od vsakega ravnateljstva ravno toliko, kolikor zastopniki skupnega železničarskega osobja.

Mi odločno protestiramo proti takšnim mahinacijam, ker oni, katere po nalogu ministrstva pošljejo direktije, niso zastopniki železničarjev, marveč so zastopniki direktij, a direktije so ustanove ministrstva. Vsled tega je takšno delegiranje samo komedija in nič drugega. Ako se sodelovanje železničarskega osobja pri izdelavi pragmatike iskreno želi, kakor to mi odločno zahtevamo, tedaj se morajo poklicati železničarske organizacije, ki so predstavnice osobja in katere edine vedo, kako misli ter čuti osobje. Le predstavniki organizacije morejo biti pravi tolmači železničarskega osobja.

## Železničarji!

V nedeljo, 3. decembra ob 1/2 10. uri dop. bo v veliki Götzovi dvorani

## železničarski shod

Poročajo zaupniki in poslanec sodr. Golouh



med tem ko odposlanci direktij, »uradnik in poduradnik«, zastopata voljo direktij in v skrajnem slučaju samih sebel!

Na podlagi ustave in zakona je železničarska organizacija priznana! Zahtevamo, da se organizacije povabijo na sodelovanje pri izdelavi pragmatike.

Železničarji! Bodite pripravljeni na odpor proti nasilju od zgoraj!

## Unsere Konferenz.

Am 5. November l. J. fand in Zagreb eine Konferenz unseres Savez statt, an welcher 40 Ortsgruppen mit 56 Delegierte vertreten waren. Slowenien war besonders gut vertreten. In Vertretung des sozialistischen Abgeordnetenklubs war Gen. Rudolf Golouh erschienen.

Eröffnet wurde die Konferenz um 9 Uhr vormittags durch Gen. Plesnik, welcher den Zweck der Konferenz erklärte. Als erster referierte Gen. Krekič, welcher in seinem umfangreichen Referate die jetzige Lage des Eisenbahnpersonals erwähnte und zugleich mit welchen Schwierigkeiten die Organisation zu kämpfen hat, um die Lage des Personals zu verbessern. Der Staat als Arbeitsgeber des Eisenbahnpersonals kümmert sich um dasselbe nicht. Die Bezahlung des Eisenbahnpersonals ist schon viel zu weit zurückgeblieben, um die allernötigsten Bedürfnisse decken zu können und ist daher von einem Existenzminimum keine Rede. Weiters erwähnt Redner die Einteilung der Teuerungszulagen in 5 Klassen, die vollständig ungerecht ist, da die Teuerung allerorts gleich ist. Ebenso ist die Einteilung der Arbeiter in »schwere« und »leichte« Arbeiter ungerecht, da jeder Laie weiss, dass es auf der ganzen Eisenbahn keine »leichte« Arbeit gibt, am allerwenigsten aber unter den Sektions- und Oberbauarbeitern. Genommen hat man dem Personal das Quartiergeld, gekürzt sind die Fahrbegünstigungen, nicht ausgefolgt wurden die Dienstkleider, die schon jahrelang fällig sind. Genommen wurden denjenigen, die 5 Dinar und mehr Grundsteuer zahlen, die Teuerungszulagen für die Familie. Das alles ist für uns ein trauriger Beweis, wie unmenschlich der Staat gegen seine Angestellten und Arbeiter handelt. Nicht besser steht es mit den moralischen Rechten der Eisenbahner, welche teilweise auf sich selbst widersprechende Verordnungen aufgebaut sind, teilweise aber von jeder vorgesetzten Dienststelle anders ausgelegt und gehandhabt werden. Die Eisenbahner sind jeden gesetzlichen Schutzes beraubt, nur das Gesetz zum Schutze des Staates findet für die Eisenbahner volle Anwendung. Das Recht, dass sich die Eisenbahner organisieren, wird vom Eisenbahnministerium nicht anerkannt. Trotzdem der 8-Stundentag gesetzlich garantiert ist, wird gerade auf den Eisenbahnen nicht eingehalten. Das Kranken- und Unfallsversicherungsgesetz wird auch nicht so gehandhabt wie es das Gesetz vorschreibt. Das alles ist nur möglich, da ein grosser Teil der Eisenbahner nicht organisiert ist und wenn sich die Eisenbahner der Notwendigkeit einer starken Organisation nicht bewusst werden, wird es auch nicht möglich sein eine Aenderung der bestehenden Verhältnisse herbeizuführen. Redner verliest eine Resolution und ersucht alle Delegierten dazu Stellung zu nehmen.

Gen. Kristof aus Pragersko spricht über die Lage der Südbahner, welche dieselbe ist wie die der Staatsbahner. Redner verliest eine Resolution, welche in Pragersko beschlossen wurde.

Gen. Rozman aus Ptuj schreibt die Schuld der elenden Lage nur dem zu, dass sich die Südbahner nicht so organisieren wie es notwendig wäre und es der Betriebsdirektion daher leicht möglich ist das schon Versprochene nicht zu erfüllen. Schliesslich beantragt er, dass der »Zelezničar« nebst kroatisch und slowenisch auch deutsch geschrieben werden sollte, da noch viele Genossen der kroatischen und slowenischen Sprache nicht vollkommen mächtig sind.

Gen. Ravnik aus Ljubljana bespricht ausführlich die Mangelhaftigkeit des Kranken- und Unfallsversicherungsgesetzes, wo unter anderem dem Arbeiter nun nicht mehr ein Jahr das Krankengeld bezahlt wird im Falle er solange krank ist, sondern nur ein halbes Jahr.

Gen. Baraga aus Brežice spricht von der Notwendigkeit der Stärkung der Organisation und ist überzeugt, dass eine Organisation nur dann Erfolg haben kann, wenn sie auf dem Prinzip des Klassen-

kampfes aufgebaut ist, und empfiehlt den Wert des Klassenkampfes allen Eisenbahnern zu erklären, damit sie nicht anderen Leuten, die den Klassenkampf nicht verstehen oder nicht verstehen wollen auf den Leim gehen.

Abgeordneter Gen. Golouh erklärt, mit welchen Schwierigkeiten die sozialistische Fraktion im Parlament zu kämpfen hat in Bezug auf die Besserstellung der prekären Lage des Proletariats, besonders der Arbeiter die in staatlichen Betrieben beschäftigt sind. Dass es nicht möglich ist bei der Regierung und im Parlamente mehr Erfolge für die Arbeiter zu erzielen, liegt in dem, dass als Arbeitervertreter eine verschwindend kleine Anzahl in Betracht kommen gegen die zahlreichen Vertreter der Bourgeoisie. Die Vertreter der Bourgeoisie sind in der Uebermacht und sind in der Ablehnung der Forderungen der Arbeiter einig. Redner verspricht, dass sich die sozialistische Parlamentsfraktion mit allen Mitteln für die Forderungen der Eisenbahner einsetzen wird, bemerkt aber, dass ein Erfolg nur von der Stärke der Organisation der Eisenbahner abhängig ist.

Gen. Nachtigal aus Maribor berichtet über eine in den Vormittagsstunden von Zagreber Eisenbahnern einberufene Versammlung, welcher er beiwohnte und erfolgreich referierte und bei welcher der Wunsch des Zusammenschlusses aller Eisenbahner in eine Organisation zum Ausdruck kam. Weiters appellierte Redner an alle, denen die Verbesserung der Lage der Eisenbahner am Herzen liegt, ihre Kraft zur Verfügung zu stellen um den berechtigten Forderungen der Eisenbahner Nachdruck zu verleihen.

Sämtliche Redner erklärten sich mit der vom Gen. Krekič verlesenen Resolution einverstanden nachdem sämtliche Redner dazu Stellung genommen hatten.

Nachstehend bringen wir die wichtigsten Punkte der Resolution:

I. a) Auflassung der fünf Klassen der Teuerungszulagen und Löhne und Einführung von nur 2 Klassen im ganzen Reiche;

b) Das Quartiergeld, welches die Eisenbahner im früheren Serbien und Črna gora beziehen auch in den übrigen Ländern einzuführen und zwar rückwirkend vom Zeitpunkte der Wegnahme desselben.

c) Das von den Bezügen des Eisenbahnpersonals keine Abzüge gemacht werden, welche auf Grund des Gesetzes auch den übrigen Arbeitern und Angestellten im Staate nicht gemacht werden, und zwar Auflassung der Verordnung über Streichung der Familienzulagen für jene, welche 5 und 10 Dinar Grundsteuer zahlen.

d) Das die Familienzulage für Arbeiter von 3 auf 5 Dinar täglich erhöht wird, gleich dem angestellten Personale.

e) Ueberprüfung der Kategorien der »Leicht-« und »Schwerarbeiter« und gerechte Einteilung der Streckenarbeiter und der übrigen Arbeiter in die Schwerarbeiterkategorie, was auch ihrer wirklichen Leistung entspricht.

f) Das im Sinne des Gesetzes »zum Schutze der Arbeiter« die Arbeitszeit des gesamten Personals reguliert wird und dass für Nacharbeit und Ueberzeitarbeit entsprechende Mehrzahlung geleistet wird.

g) Regelung der Kilometer-, beziehungsweise Stundengelder im Einvernehmen mit dem interessierten Personale.

Vorstehende Punkte sind erfüllbar ohne Tangierung des Gesetzgebenden Ausschusses und des Parlamentes, da die Möglichkeit in dem bestehen-

den Gesetze liegt, oder es ist notwendig die betreffende Verordnung abzuändern, zu ergänzen oder eine neue Verordnung herauszugeben. Die Brotfrage ist die wichtigste für die Eisenbahner, da dieselben schon buchstäblich hungern.

Nach den vorstehenden Forderungen folgen weitere:

II. a) Sofortige Anschaffung von Dienstkleidern oder Auszahlung entsprechender Geldmittel damit sich das Personale die Kleider selbst kaufen kann und zwar bevor der Winter endet.

b) Frage der Wohnungen für Eisenbahner.

III. a) Gesetz zum Schutze der Arbeiter,

b) Gesetz der Arbeitsversicherung.

c) Gesetz der Arbeitsinspektorate, dass es auch auf das Eisenbahnpersonale ausgedehnt wird.

IV. Die Konferenz beantragt, dass in Verbindung mit der Beamtendienstpragmatik, welche schon im gesetzgebenden Ausschusse ist auch die Dienstpragmatik für Eisenbahner zur Verhandlung kommt an welcher nebst dem Eisenbahnministerium auch die Vertreter der Eisenbahnorganisationen mitarbeiten sollen.

Adressiert wird vorstehende Resolution an die königl. Regierung, an den Vorsitzenden des Parlamentes, an den Eisenbahnminister, an den Minister für Sozialpolitik, Finanzminister, Allen Abgeordnetenklubs des Parlamentes, allen Arbeiter-, Handels- und Industriekammern im Staate.

## Maribor. Wohnungsnot der Eisenbahner.

Wer die Wohnungen der Eisenbahnkoloniehäuser in Maribor kennt, die alles eher als bequem und hygienisch sind, wird es mit Freuden begrüssen, dass die Südbahn endlich einmal daran geht, die Wohnungen der Kolonie zu modernisieren. Mit der Arbeit wurde vor einigen Tagen begonnen.

Allerdings sind wir der Meinung, dass mit der Modernisierung dort angefangen werden sollte, wo es am dringendsten ist, jedoch geben wir uns gerne damit zufrieden, dass überhaupt einmal angefangen wird. Einige boshafte Leute behaupten zwar, dass die betreffende Wohnung nur deshalb modernisiert wird, weil dort ein Ingenieur einziehen soll und dass man nur deshalb die Fussböden, die gerade in dieser Wohnung am allerschönsten sind, neu legt, ausserdem die Wasserleitung in die Wohnung legt, den zum Himmel stinkenden Abort durch einen sogenannten englischen ersetzt, Fensterstöcke auswechselt und die Fenster mit Spiegelscheiben versieht, sogar Kanalisierung will man machen. Damit man sich zugleich mit einem Hastrunk versorgen kann, werden Weinrebenhecken gezogen.

Das alles ist eine erfreuliche Wendung zum Besseren, da die Wohnungen in der Südbahnkolonie im jetzigen Zustande ware Tuberkulosenwerkstätten sind.

Die Südbahngesellschaft möge daher fortfahren ihre Häuser zu modernisieren, der Dank der Koloniewohner ist ihr sicher. Und wenn sie zu allen diesen noch die elektrische Beleuchtung installieren lässt, sind die Koloniewohner vollständig wunschlos in Bezug auf die Wohnungsfrage. Zu erwarten ist auch, dass die Südbahngesellschaft auch für jene Bedienstete Wohnungen schafft, die bis jetzt keine haben und im Waggon kampieren müssen. Es wird schon gehen, wenn der gute Wille vorhanden ist und der scheint endlich bei der Südbahngesellschaft vorhanden zu sein wie Figura zeigt.

Izdajatelj: Savez železničara Jugoslavije. — Odgovorni urednik: Smasek Franc. — Tisk Ljudske Tiskarne d. d. v Mariboru

## KONSUMNO DRUŠTVO ZA SLOVENIJO LJUBLJANA.

Poštni predal št. 13.  
Telefon inter. št. 178.

Poštni ček. račun št. 10.532.  
Brzoi. nasl. Kodes Ljubljana.

## HRANILNI ODDELEK

naznanja, da je s 1. novembrom 1922 zvišal obresti in sicer

za navadne hranilne vloge na . . . 6%

za vloge proti polletni odpovedi na 7%

Hranilne vloge sprejemajo in izplačujejo vse prodajalne naše zadrage!

Vlagajte vse svoje prihranke v lastno hranilnico!